

Fimmtudaginn 28. mars 1996.

Nr. 498/1994.

Sigurður Þorkelsson

(Björn Ólafur Hallgrímsson hrl.)

gegn

Hf. Ofnasmiðjunni

(Jakob R. Möller hrl.)

Kaupsamningur. Hlutafélag. Ábyrgð.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Garðar Gíslason og Arnljótur Björnsson og Stefán Már Stefánsson prófessor.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 23. desember 1994 og krefst þess, að stefndi verði dæmdur til að greiða sér 1.786.046 krónur ásamt dráttarvöxtum samkvæmt vaxtalögum nr. 25/1987 frá 7. janúar 1993. Auk þess krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst aðallega staðfestingar héraðsdóms, en til vara, að gagnkrafa sín, að fjárhæð 2.810.628 krónur, verði viðurkennd til skuldajafnaðar og sýknað samkvæmt því. Hann krefst enn fremur málskostnaðar í Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt voru lögð nokkur ný gögn. Meðal þeirra er endurrit skýrslna, er gefnar voru fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur 13. mars 1996 af tveimur starfsmönnum Breiðholtsútibús Landsbanka Íslands í Reykjavík og Ottó Eiðssyni, sem var stjórnarformaður Ofnasmiðju Kópavogs hf. árið 1991. Greindir starfsmenn Landsbankans voru forstöðumaður og skrifstofustjóri útibúsins árið 1991. Fyrir héraðsdóminum svöruðu þeir spurningum um þá staðhæfingu Ottós Eiðssonar, að á fundi um miðjan september 1991 hefði verið upplýst um skuldir samkvæmt þeim tveimur víxlum, sem um er deilt í málinu, en þeir eru gefnir út af áfrýjanda og samþykktir af Ofnasmiðju Kópavogs hf. Að sögn Ottós var á fundinum auk hans og bankastarfsmannanna tveggja forstjóri stefnda. Útibússtjórinn og skrifstofustjórinn sögðust ekki minnst þess, að rætt hefði verið sérstaklega um einstakar skuldbindingar Ofnasmiðju Kópavogs hf. Þeir svöruðu einnig neitandi spurningum um, að rætt hefði verið um víxla í hollenskum gyllinum eða svissneskum frönskum. Þessi fram-

burður fyrir héraðsdómi eða önnur ný gögn gefa ekki tilefni til breytinga á hinum áfrýjaða dómi, og verður hann staðfestur með skírskotun til forsendna hans.

Eftir þessum úrslitum er rétt að dæma áfrýjanda til að greiða stefnda málskostnað, eins og segir í dómsorði.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður.

Áfrýjandi, Sigurður Porkelsson, greiði stefnda, Hf. Ofnasmiðjunni, 150.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 26. september 1994.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var þriðjudaginn 20. september sl., hefur Sigurður Porkelsson, Lyngbraut 20, Kópavogi, höfðað fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur með stefnu, birtri 23. júní 1993, á hendur Hf. Ofnasmiðjunni, Háteigsvegi 7, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda 1.786.046 kr. með vanskilavöxtum skv. III. kafla l. nr. 25/1987 frá 7. 1. 1993 til greiðsludags. Þá krefst stefnandi málskostnaðar úr hendi stefnda að mati réttarins.

Dómkröfur stefnda eru þær aðallega, að hann verði algerlega sýknaður og stefnanda gert að greiða málskostnað samkvæmt fram lögðum málskostnaðarreikningi. Til vara er þess krafist, að gagnkrafa Hf. Ofnasmiðjunnar, að fjárhæð 2.810.628 kr., verði viðurkennd til skuldajafnaðar og sýknað samkvæmt því, en málskostnaður dæmdur eins og í aðalkröfu.

II.

Málsástæður stefnanda.

Stefnandi kveður stefnda hafa með samningi, dags. 30. september 1991, milli stefnda og hluthafa í Ofnasmiðju Kópavogs hf., skuldbundið sig til að kaupa öll hlutabréf í Ofnasmiðju Kópavogs hf. Forsendur sölunnar af hálfu hluthafa í Ofnasmiðju Kópavogs hf. hafi verið þær, að hluthafar í Ofnasmiðju Kópavogs hf., sem hafi verið í persónulegum ábyrgðum, yrðu undan þessum ábyrgðum leystir. Stefnandi hafi verið hluthafi í Ofnasmiðju Kópavogs hf. og í ábyrgðum vegna félagsins. Með faxeskeyti um miðjan september 1991 til Sveinbjörns E. Björnssonar, framkvæmdastjóra Hf. Ofnasmiðjunnar, hafi framangreind forsenda fyrir sölu bréfanna verið sett fram.

Í samningi aðila um kaupin séu taldir upp eigna- og skuldaliðir Ofna-

smiðju Kópavogs hf. Vörubirgðir í eignaliðum hafi verið taldar 8.481.054 kr. Hluti vörubirgðanna vegna hráefniskaupa frá Arbonia AG og Hoogovens hafi verið taldar á 1.730.000 kr. Stefnandi hafði gengið í ábyrgð fyrir þessum vörukaupum gagnvart Landsbanka Íslands. Hafi ábyrgð þessi verið í formi tveggja víxla, sem stefnandi gaf út, en Ofnasmiðja Kópavogs hf. samþykkt til greiðslu. Hafi annar víxillinn verið að fjárhæð NLG 60.000,00 (hollensk gyllini) og hinn að fjárhæð CHF 6.681,20 (svissneskir frankar).

Samdægurs og gengið hafi verið frá kaupum stefnda á hlutabréfum í Ofnasmiðju Kópavogs hf., hafi aðilar gengið frá samkomulagi til samræmis um viðtöku stefnda á ábyrgðum, sem hluthafar hafi staðið í fyrir Ofnasmiðju Kópavogs hf. Stefnandi hafi túlkað upphaflegt samkomulag um viðtöku ábyrgða svo og þetta samkomulag á þann veg, að það næði til allra ábyrgða, sem hluthafar stæðu í persónulega fyrir Ofnasmiðju Kópavogs hf. Samkvæmt framangreindu samkomulagi hafi stefndi gefið út víxla gegn tilteknum víxlum, sem hafi verið í Landsbanka Íslands og Sparisjóði Kópavogs. Ekki sé í samkomulaginu neitt ákvæði þess efnis, að hér væri um tæmandi talningu þeirra ábyrgða að ræða, sem stefndi tók við, heldur segi í 1. gr. samkomulagsins: „Við yfirtöku Hf. Ofnasmiðjunnar á Ofnasmiðju Kópavogs hf. 1. 10. 1991 yfirtekur Hf. Ofnasmiðjan skuldbindingar ofangreindra hluthafa vegna Ofnasmiðju Kópavogs hf.“ Og í 2. gr. segi: „Meðan hluthafar standa sem ábyrgðaraðilar á víxlum gefur Hf. Ofnasmiðjan út neðangreinda víxla.“ Viðtaka stefnda hafi ekki verið miðuð við og afmörkuð við tilteknar víxilábyrgðir. Stefndi hafi haldið því fram, að viðtaka ábyrgðanna væri bundin við tilteknar víxilábyrgðir. Þessu hafni stefnandi með öllu, enda ekkert, sem styðji það í samkomulagi aðila. Þvert á móti hefði sala á hlutabréfum í Ofnasmiðju Kópavogs hf. ekki haft neinn tilgang, ef undanskilja hefði átt tilteknar ábyrgðir, en aðrar ekki.

Pá sé á það að líta, að stefndi, að því er ætlað sé, hafi ekki nýtt sér vörubirgðir þær, sem framangreindar víxilábyrgðir stóðu fyrir. Meginhluti þeirra vara, sem ábyrgðir þessar stóðu fyrir, hafi verið ónotaður, er Hf. Ofnasmiðjan tók við rekstri Ofnasmiðju Kópavogs hf. Starfsmenn stefnda hafi unnið við bókhald Ofnasmiðju Kópavogs hf. í nokkrar vikur, áður en til samninga kom, svo að stefnda hafi verið ljós eða átt að vera ljós tilvist þessara víxilábyrgða. Af stefnda hálfu sé því haldið fram, að víxilábyrgðir þær, sem mál þetta snúist um, hafi skv. upplýsingum fyrrverandi framkvæmdastjóra Ofnasmiðju Kópavogs hf. verið tryggðar með veðum í fasteignum Ofnasmiðju Kópavogs hf. Þessu sé gersamlega hafnað, enda hefði slíkt átt að sjást á veðbókarvottorði yfir fasteignir Ofnasmiðju Kópavogs hf. Stefndi hafi verið ófáanlegur til að standa við skuldbindingar sínar skv.

samningi aðila um viðtöku ábyrgða, sem stefnandi stóð í við Landsbanka Íslands, og hafi auk þess nýtt sér hráefni það, sem stefnandi greiddi, og þannig með samréttabrotum (sic í stefnu) auðgast á kostnað stefnanda. Stefnandi hafi þurft að leysa til sín víxlana og gert það í tvennu lagi 28. 12. 1992 og 1. 7. 1993. Innlausn sé að fjárhæð samtals 1.786.046 kr.

Stefnandi styður kröfur sínar við reglur íslensks réttar um efndir gagnkvæmra samninga.

Kröfu um dráttarvexti styður stefnandi við reglu III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987.

Kröfu um málskostnað styður stefnandi við 1. mgr. 130. gr. 1. nr. 91/1991.

Málsástæður stefnda.

Stefndi kveður stefnanda hafa starfað um árábil sem pípulagningameistara á Reykjavíkursvæðinu og um nokkurra ára skeið rekið fyrirtækið Pan-eflofna, en Ofnasmiðja Kópavogs hf. muni hafa orðið til upp úr því fyrirtæki. Rekstur þess fyrirtækis muni eins og hins fyrra hafa gengið erfiðlega. Árið 1991 hafi reksturinn verið kominn í þrot. Stefndi, Hf. Ofnasmiðjan, hafi um áratugaskeið rekið framleiðslu- og innflutningsfyrirtæki með húshitunarofna og fleira í Reykjavík. Árið 1991 hafi fyrirtækið haft í huga að setja nýja tegund ofna á markað. Hafi nú virst svo sem hagsmunir eigenda Ofnasmiðju Kópavogs hf. og stefnda gætu farið saman. Í september 1991 hafi svo tekist samningar milli hluthafa Ofnasmiðju Kópavogs hf. og stefnda um, að stefndi keypti öll hlutabréf hluthafanna í Ofnasmiðju Kópavogs hf. fyrir málamyndaverð, en með viðtöku skulda. Hafi farið fram könnun á eignum og skuldum Ofnasmiðju Kópavogs hf. samkvæmt bókum fyrirtækisins og upplýsingum eigenda.

Tveir samningar hafi verið undirritaðir 30. september 1991. Hinn fyrri á dskj. nr. 3 hafi lýst kaupunum á hlutabréfum hluthafa Ofnasmiðju Kópavogs hf. og tilgreint nákvæmlega eignir og skuldir með tilvísun til sérstakra lista. Í þeim samningi hafi einnig verið tiltekið, að Ofnasmiðja Kópavogs hf. tæki á sig persónulegar skuldbindingar hluthafa, 10. liður, sbr. 2. lið. Svo virðist sem þeir tveir víxlar, er mál þetta sé risið út af, hafi verið gefnir út af stefnanda í tengslum við vörukaupaábyrgð fyrir Ofnasmiðju Kópavogs hf. Ábyrgðarinnar sé getið í skuldalista á dskj. nr. 7, en á honum hafi verið þær skuldbindingar, sem Ofnasmiðja Kópavogs hf. tók á sig frá hluthöfunum.

Seinni samningurinn á dskj. nr. 4 hafi haft að geyma tæmandi lista yfir þá víxla, sem stefndi, Hf. Ofnasmiðjan, skyldi taka við með því að gefa út tryggingarvíxla á móti þar til greindum víxlum.

Síðar hafi komið í ljós, að stefnandi hafði gefið út, en Ofnasmiðja Kópa-

vogs hf. samþykkt víxla þá, sem mál þetta snýst um. Víxlanna hafi hvergi verið getið í bókum fyrirtækisins, né hafi tilvera þeirra verið upplýst við samninga og kaup. Umrædd vörukaupaábyrgð hafi hins vegar verið tryggð með allsherjarveði Landsbanka Íslands í eignum Ofnasmiðju Kópavogs hf.

Eins og samningurinn á dskj. nr. 3 beri með sér, hafi það verið forsenda fyrir honum af hálfu stefnda, að Ofnasmiðja Kópavogs hf. yrði rekstrarhæft fyrirtæki eftir kaupun og viðtöku stefnda á víxilskuldbindingum skv. dskj. nr. 4. Upplýsingar hafi þó komið fram eftir samningsgerðina um fleiri skuldbindingar en tilgreindar voru í upplýsingum Ofnasmiðju Kópavogs hf. Sé þar helst að nefna kröfu Kópavogskaupstaðar, dskj. nr. 15, um gatnagerðargjöld. Niðurstaða þess hafi orðið sú, að Ofnasmiðja Kópavogs hf. hafi ekki reynst rekstrarhæft fyrirtæki, og hafi það verið tekið til gjaldprotaskipta 16. júní 1993, dskj. nr. 17. Hafi stefndi þá haft þann beina kostnað af kaupnum, sem fram komi á dskj. nr. 16.

Stefndi reisir sýknukröfu sína í fyrsta lagi á aðildarskorti, sbr. 2. mgr. 16. gr. 1. nr. 91/1991. Í samningi á dskj. nr. 3 komi glögglega fram í lið 10, að viðtaka miðist við þar á eftir tilgreindar skuldir og skuldbindingar vegna þeirra frá 1. september 1991. Með samningnum á dskj. nr. 3 hafi stefndi keypt öll hlutabréf stefnanda í Ofnasmiðju Kópavogs hf., en ekki tekið á sig frekari skyldur í þeim samningi. Mál út af skuldbindingum skv. liðum 11 og áfram í samningnum hefði því átt að höfða gegn hlutafélaginu Ofnasmiðju Kópavogs hf., en ekki stefnda.

Í öðru lagi styður stefndi sýknukröfu sína því, að hann hafi að fullu og öllu staðið við samninginn á dskj. nr. 3, þar sem séu nákvæmlega tilgreindar skyldur stefnda, og hafi ekkert komið fram um, að þær skyldur, sem að honum hafi snúið, hafi ekki verið efndar.

Í þriðja lagi rökstyður stefndi sýknukröfu sína því, að í dskj. nr. 4 sé tilgreint í 1. gr., að stefndi taki á sig skuldbindingar hluthafanna vegna Ofnasmiðju Kópavogs hf., og greininni ljúki á tvípunkti, sem sýni, að í 2. grein fari upptalning á því, sem við sé átt í 1. grein. Þeir tveir víxlar, sem stefnandi gaf út og Ofnasmiðja Kópavogs hf. samþykkti og málið rísi út af, séu ekki tilgreindir í 2. grein samningsins á dskj. nr. 4 og geti því ekki talist meðal þeirra skuldbindinga, sem stefndi tók að sér að verða við.

Aðalkröfu sína um sýknu kveðst stefndi enn fremur reisa á eftirfarandi sjónarmiðum:

Við gerð samningsins um kaup stefnda á öllum hlutabréfum stefnda og meðhluthafa hans í Ofnasmiðju Kópavogs hf. hafi verið við það miðað, eins og glögglega komi fram í 19. gr. samningsins á dskj. nr. 3, að Ofnasmiðja Kópavogs hf. yrði rekstrarhæft fyrirtæki eftir viðtöku á rekstrinum, með

þeim eignum og skuldum, sem í fyrirtækinu voru. Þessi forsenda hafi brugðist, meðal annars vegna kröfu Kópavogsbæjar á dskj. nr. 15 um greiðslu gatnagerðargjalda, en stefndi hafi verið leyndur því, að sú krafa væri yfirvofandi. Forsendan um rekstrarhæfni fyrirtækisins hefði einnig brugðist, hefði verið vitað við kaupin, að skuldir Ofnasmiðju Kópavogs hf. væru hærri sem næmi þeim tveimur víxlum, sem mál þetta rísi út af.

Við kaupin hafi verið gerður listi yfir eignir og skuldir Ofnasmiðju Kópavogs hf., dskj. nr. 3. Á þessum lista hafi ákvörðun um kaupin verið reist, eins og fram komi í greinum 2 og 10. Víxlanna tveggja, sem stefnandi gaf út, sé ekki getið á þessum lista, og þeir komi ekki fram í bókhaldi Ofnasmiðju Kópavogs hf.

Af þeirri ástæðu einni, að skuldbindingar Ofnasmiðju Kópavogs hf. hafi verið á ábyrgð stefnanda og meðstjórnenda hans alvarlega vantaldar í samningnum, beri að sýkna stefnda.

Varakrafa stefnda um viðurkenningu á gagnkröfu til skuldajafnaðar, að fjárhæð 2.810.628 kr., og sýknu samkvæmt því sé á því reist, að stefnandi beri ábyrgð gagnvart stefnda á þeim upplýsingum, sem hann og meðhlut-hafi hans hafi leynt stefnda við kaupin. Hefðu þessar upplýsingar komið fram, hefði stefndi ekki lagt í þann kostnað, sem sjá megi af dómskjali nr. 16. Því sé rétt að viðurkenna þessa kröfu til skuldajafnaðar, ef aðalkrafa málsins yrði viðurkennd. Gagnkrafan fullnægi skilyrðum 27. gr. 1. nr. 91/1991, og beri því skv. 1. mgr. 28. gr. sömu laga að viðurkenna hana. Án gagnstefnu verði ekki gerð sjálfstæð krafa um afgang kröfunnar, en þar sem skuldajafnaðarkrafan sé hærri en krafa stefnanda, beri að sýkna stefnda einnig af þessari ástæðu.

Um þá málsástæðu stefnanda, að hluti af vörubirgðum skv. lið 5 á dskj. nr. 3 hafi verið á ábyrgð stefnanda (sic í grg. stefnda) samkvæmt margum-ræddum tveimur víxlum, sé það eitt að segja, að samkvæmt samningnum á dskj. nr. 3 skyldi við þeim skuldbindingum tekið af Ofnasmiðju Kópavogs hf., en ekki stefnda. Þetta styðji sýknukröfu stefnda vegna aðildarskorts. Auk þess hafi vörukaupaábyrgðin verið tryggð með allsherjarveði í eignum Ofnasmiðju Kópavogs hf.

Um þá málsástæðu stefnanda, að ekki hafi verið tæmandi talið í samningi um tryggingarvíxla á dskj. nr. 4, við hverjum skuldbindingum þar væri tekið, vísist til þess, sem áður sé sagt. Tvípunkturinn í grein 1, dskj. nr. 4, sýni, að í grein 2 sé tæmandi talning.

Þeirri málsástæðu stefnanda, að salan hefði ekki haft neinn tilgang, væru ekki allar ábyrgðir undanþegnar, megi snúa við með því að segja, að kaupin hefðu verið tilgangslaus, væru ekki allar eignir og skuldbindingar rétt til-

greindar í samningnum. Sýnt hafi verið fram á að framan, að víxlarnir tveir hafi ekki verið tilgreindir á dskj. nr. 4 og skuldbindingar Ofnasmiðju Kópavogs hf. vegna gatnagerðargjalda hafi ekki verið tilgreindar, dskj. nr. 15.

Sú málsástæða stefnanda, að stefndi hafi auðgast með því að nýta sér það hráefni, sem tryggt hafi verið með margumræddum tveimur víxlum, sé engum rökum studd. Ekkert komi fram annað en vörubirgðir þessar hafi verið nýttar af Ofnasmiðju Kópavogs hf. Fyrirtækin hafi verið rekin hvort í sínu lagi undir sjálfstæðri stjórn, og sé þessi málsástæða óviðurkvæmileg án sérstakra raka.

Krafa stefnda um málskostnað sé reist á 1. og 3. mgr. 129. gr. og 1. mgr. 130. gr. 1. nr. 91/1991.

IV.

Forsendur og niðurstæða.

Ágreiningslaust er með aðilum, að forsenda hlutabréfasögunnar til stefnda var sú, að hluthafar í Ofnasmiðju Kópavogs hf. losnuðu undan persónulegum ábyrgðum sínum vegna fyrirtækisins.

Í kaupsamningi um fyrirtækið á dskj. nr. 3 er ekki getið um viðtöku stefnda á þessum ábyrgðum, en hins vegar var gert sérstakt samkomulag samhliða kaupsamningnum á dskj. nr. 4, þar sem fram kemur, að stefndi samþykkti tryggingarvíxla, sem afhentir voru viðkomandi hluthöfum til tryggingar víxilábyrgðum, sem þeir höfðu gengist undir. Er samanlögð fjárhæð víxlanna 2.800.000 kr. Umdeild víxilábyrgð stefnanda er ekki þar á meðal.

Í kaupsamningnum á dskj. nr. 3 er sérstakur kafli, sem nefnist „skuldir“. Undir þann kafla falla töluliðir nr. 10–19. Segir svo í 10. tölulið, að viðtaka miðist við, að eftirfarandi skuldir, sem tilgreindar eru undir töluliðum 11–17, séu áhvílandi í félaginu og taki Ofnasmiðja Kópavogs hf. á sig skuldbindingar vegna þeirra frá 1. september 1991.

Vitnið Erna Bryndís Halldórsdóttir, löggiltur endurskoðandi, skýrði svo frá fyrir dómi, að víxilskuldbindingar þær, sem tilgreindar væru undir stafliðum A, B, C og D á dskj. nr. 4, kæmu fram undir tölulið 13 á dskj. nr. 3, en víxilskuldbinding undir staflið E á dskj. nr. 4 kemur fram undir tölulið 11 á dskj. nr. 3. Þannig er ljóst, að skuldbindingar þær, sem stefnandi ábyrgðist persónulega gagnvart fyrrverandi hluthöfum Ofnasmiðju Kópavogs hf., skyldu jafnframt vera áhvílandi á fyrirtækinu Ofnasmiðju Kópavogs hf., sbr. 10. tölul. kaupsamningsins. Aðrar skuldir, sem tilgreindar voru undir töluliðum 11–17 í kaupsamningnum og hvíldu áfram á Ofnasmiðju Kópavogs hf., voru hins vegar án hinnar sérstöku ábyrgðar stefnda.

Umdeild víxilábyrgð stefnda er tilgreind í kaupsamningi á dskj. nr. 3 undir tölulið 14. Eins og að framan greinir, er hún ekki meðal þeirra skulda, sem stefndi ábyrgðist sérstaklega skv. dskj. nr. 4. Stefnandi, sem undirritaði bæði skjölin, dskj. nr. 3 og 4, án athugasemda, kvaðst ekki kunna á því skýringar, þegar hann gaf skýrslu fyrir dómi, hvers vegna sú skuldbinding var ekki tekin með á dskj. nr. 4, og taldi hann það vera fyrir misgáning.

Fyrirsvarsmaður stefnda skýrði svo frá fyrir dómi, að stefnda hefði ekki verið ljóst við kaupin, að ábyrgð sú, sem tilgreind var undir tölulið 14 í kaupsamningi, hefði verið persónuleg ábyrgð hluthafa, heldur hefði verið talið, að fyrir þeirri skuldbindingu væri allsherjarveð, sem Landsbanki Íslands hefði í eignum Ofnasmiðju Kópavogs hf., sbr. tölul. 8 á dskj. nr. 24, sem er veðbókarvottorð.

Enda þótt upphaflega hafi staðið til, að allir hluthafar losnuðu undan ábyrgðum sínum, verður að fallast á það með stefnda, að það hafi verið forsenda fyrir samningsgerðinni, að þær ábyrgðir hefðu legið fyrir við undirskrift samningsins og að samningsaðila, stefnanda, mátti vera sú forsenda ljós.

Við aðila- og vitnaskýrslur fyrir dómi kom fram, að upplýsingar um skuldastöðu Ofnasmiðju Kópavogs hf. og ábyrgðir hluthafa voru fengnar með viðtölum við stjórnarmenn og úr bókhaldi fyrirtækisins, svo langt sem það náði. Er ósannað, að tilgreining á ábyrgð þeirri, sem fram kemur undir lið 14 á dskj. nr. 3, hafi verið með þeim hætti, að stefndi hafi mátt vita, að um persónulega ábyrgð hluthafa var að ræða, en ekki allsherjarveð í eignum fyrirtækisins.

Pá er enn fremur ljóst, að stefnandi mátti sjálfur vita, að hann hafði ritað undir umrædda ábyrgðarskuldbindingu í Landsbanka Íslands. Þrátt fyrir það gerði hann enga athugasemd við kaupsamning eða viðauka, þótt hann hefði mátt sjá í kaupsamningi, að ábyrgðin var tilgreind þar án þess að vera tekin inn í viðaukann.

Samkvæmt framansögðu er ósannað, að ábyrgðarviðtaka stefnda hafi verið rýmri en greinir á dskj. nr. 4. Ber því þegar af þeim sökum að sýkna stefnda af öllum kröfum stefnanda í máli þessu.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma stefnanda til að greiða stefnda málskostnað, sem þykir eftir atvikum hæfilega ákveðinn 250.000 kr.

Sigríður Ólafsdóttir héraðsdómari kvað upp dóminn.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Hf. Ofnasmiðjan, Háteigsvegi 7, Reykjavík, skal vera sýkn af öllum kröfum stefnanda, Sigurðar Þorkelssonar, Lyngbraut 20, Kópavogi.

Stefndi greiði stefnanda 250.000 kr. í málskostnað.
